

Arrest

nr. 198 077 van 17 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 24 september 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 + aanvulling d.d. 29.03.2011 en d.d. 15.06.2012 werd ingediend door :

D.(...) C.(...) S.(...), W.(...) J.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Brazilië

geboren te G.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn partner en levensgezel de heer N.(...) d.(...) C.(...) J.(...) zou verblijven, die in het bezit zou zijn van een verblijfstitel. Dit element kan echter onmogelijk een grond voor regularisatie vormen daar de partner van betrokkene sinds 14.05.2012 niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel.

Ook betrokkenes partner dient dus het Belgisch grondgebied te verlaten. Zodoende dat de verplichting om het grondgebied te verlaten voor hen beide geldt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM kan dus onmogelijk aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen zou hebben, en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (m.n. betrokkene zou zijn leven alhier hebben opgebouwd, hij zou zich helemaal hebben aangepast aan onze maatschappij, hij zou de taal beheersen, hij zou ondertussen zijn vrienden- en kennissenkring hebben uitgebreid, hij zou zich verankerd hebben in onze maatschappij, betrokkene zou tevens werkbereid zijn, betrokkene kan tevens bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen voorleggen, hij legt tevens een attest van werkbereidheid voor (VDAB), hij legt een arbeidsovereenkomst d.d. 01.02.2012 voor, een vormingsattest Syntra, een getuigschrift kappersopleiding, betrokkene legt verder nog een attest van lidmaatschap en enkele getuigenverklaringen/aanbevelingsbrieven voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij alhier meer dan 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft zich primo -als visumvrij persoon - nooit enige moeite getroost om zijn aankomst alhier in België te verklaren. Secundo heeft hij zich bewust genesteld in illegaal verblijf daar hij nooit enige moeite gedaan heeft om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving om alzo zijn verblijf te legaliseren. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.3. Eveneens op 12 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan tevens op 24 september 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van B.(...) N.(...) - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D.(...) C.(...) S.(...), W.(...) J.(...), geboren te G.(...) op (...)nationaliteit: Brazilië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X ²hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België verblijft”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij beschikt verzoeker niet over het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker in wezen het volgende aan: *“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.(...)”*.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen aanstipt dat verzoeker in zijn *“middel”* geen schending van enige hogere rechtsnorm inroept en dat de eventuele vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet tot gevolg heeft dat verzoeker niet langer illegaal op het grondgebied zou verblijven.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 14.12.2009 (+ aanvulling dd. 29.03.2011 en 15.06.2012) op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Redenen:

‘(...)’

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 09 december 2009 en arrest 215.571 dd 05 oktober 2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 14.12.2009 (met aanvullingen op 29.03.2011 en 15.06.2012) een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

□ Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).

□ Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

□ Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking: "Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

2. Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn partner en levensgezel de heer N. d. C. J. zou verblijven, die in het bezit zou zijn van een verblijfstitel. Dit element kan echter onmogelijk een grond voor regularisatie vormen daar de partner van betrokkene sinds 14.05.2012 niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel. Ook betrokkenes partner dient dus het Belgisch grondgebied te verlaten. Zodoende dat de verplichting om het grondgebied te verlaten voor hen beide geldt.

Verzoeker en zijn partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden! In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de voorwaardelijke wijs die verwerende partij hanteert, opvalt. Verzoeker 'beweert' geenszins bij zijn partner te verblijven. Zij wonen samen!

Dat zij bovendien samen, tot voor kort, in het bezit waren van een verblijfstitel, zoals ook duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Dat de beroepsprocedure momenteel nog lopende is (zie verder) en verzoekers België niet kunnen verlaten in afwachting van het resultaat.

Verzoeker en zijn partner deden een aanvraag in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet op 21.12.2012.

De aanvraag van verzoeker en zijn partner werd ontvankelijk verklaard en zij werden in het bezit gesteld van een AI.

Op 24.02.2014 namen de bevoegde diensten een negatieve beslissing m.b.t. hun aanvraag.

Zij konden zich hier niet mee akkoord verklaren en gingen in beroep.

Deze beslissing werd op 07.05.2014 ingetrokken door de bevoegde instanties.

Op 15.05.2014 nam DVZ een nieuwe beslissing mbt de aanvraag van verzoekers. Verzoeker en zijn partner konden zich hier niet mee akkoord verklaren en gingen in beroep. Dit beroep is momenteel nog lopende.

Dat verzoeker legaal verblijf verkreeg op basis van zijn ernstig zieke partner. Dat verwerende partij hier dan ook rekening mee dient te houden.

Verzoeker en zijn partner zijn al meer dan tien jaar samen.

Dat dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij beide dossiers samen dient te nemen en samen te behandelen.

Louter verwijzen naar de aanwezigheid van de partner van verzoeker is onvoldoende en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant!

Verwerende partij dient eveneens rekening te houden met het legaal verblijf dat verzoeker verkreeg op basis van zijn partner en het feit dat de beroepsprocedure momenteel nog lopende is.

3. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De

algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM kan dus onmogelijk aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al zeer lange tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van verwerende partij om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Brazilië nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Brazilië te verduidelijken, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren. Dit onderzoek werd tot op heden niet uitgevoerd, er werd bovendien nog nooit een onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Brazilië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Braziliaanse nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst en zal in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Brazilië, als hij daar al jaren niet meer geweest is, en er alles en iedereen heeft achtergelaten en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

4. Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De partner van verzoeker is ernstig ziek, zoals blijkt uit het administratief dossier. Dat de nodige stappen werden ondernomen om verblijfsrecht te bekomen op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat dit wel degelijk een prangende humanitaire situatie uitmaakt en duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker diende een beroep in tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wenst immers eerst het resultaat van deze procedure af te wachten.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn op de zitting.

Dat hij het recht heeft om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die dit beroep inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit een prangende humanitaire situatie uitmaakt en dat verwerende partij hier rekening mee diende te houden!

Dat het onredelijk en flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om zonder meer te stellen dat verzoeker de prangende humanitaire situatie niet specificeert.. Deze blijkt reeds uit het administratief dossier!

5. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (m.n. betrokkene zou zijn leven alhier hebben opgebouwd, hij zou zich helemaal hebben aangepast aan onze maatschappij, hij zou de taal beheersen, hij zou ondertussen zijn vrienden- en kennissenkring hebben uitgebreid, hij zou zich verankerd hebben in onze maatschappij, betrokkene zou tevens werkbereid zijn, betrokkene kan tevens bewijs het volgen van Nederlandse lessen voorleggen, hij legt tevens een attest van werkbereidheid voor (VDAB), hij legt een arbeidsovereenkomst dd. 01.02.2012 voor, een vormingsattest Syntra, een getuigschrift kappersopleiding, betrokkene legt verder nog een attest van lidmaatschap en enkele getuigenverklaringen/aanbevelingsbrieven voor). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij alhier meer dan 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft zich primo- als visumvrij persoon- nooit enige moeite getroost om zijn aankomst alhier in België te verklaren. Secundo heeft hij zich bewust genesteld in illegaal verblijf daar hij nooit enige moeite gedaan heeft om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving om alzo zijn verblijf te legaliseren. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom de opgebouwde integratie van verzoeker geen reden kunnen zijn tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Louter stellen dat dit element niet aanvaard kan worden en dat dit te wijten zou zijn aan de eigen houding van verzoeker, is niet voldoende!

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard, zonder rekening te houden met al deze elementen. Dit is onaanvaardbaar!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij of zij veilig is en meer mogelijkheden heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf!

Eens te meer daar verzoeker en zijn partner gedurende geruime tijd in het bezit waren van legaal verblijf. Dat hij zijn partner wenste bij te staan en een duurzame familiecel wenste op te bouwen. Dat verzoeker zich bijgevolg geenszins genesteld heeft in legaal verblijf, integendeel zelfs!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat verzoeker legaal verblijf heeft gehad. Het is flagrant onwaar om te stellen dat verzoeker nooit enige moeite zou gedaan hebben om zijn verblijf te legaliseren!

Hij diende immers een regularisatieaanvraag in! Hoe kan men hem dan verwijten dat hij niet de nodige stappen ondernam?! Dit is onredelijk!

Bovendien kan er in dit geval geen sprake zijn van zich bewust nestelen in illegaal verblijf. Integendeel zelfs! Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen of behouden, aangezien hij volledig aan de voorwaarden voldoet.

Zij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden en hij een gezin kon vormen met zijn partner en hem kon bijstaan.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker geen grond kunnen vormen voor een verblijfsregularisatie vormen omdat verzoeker hier zelf verantwoordelijk voor is... Deze stelling is totaal absurd!

Natuurlijk is verzoeker zelf verantwoordelijk voor zijn langdurig verblijf en integratie! Acht verwerende partij een langdurig verblijf alleen maar geldig als het in een gesloten centrum doorgebracht wordt, en dus buiten de wil van verzoeker?!

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing het volgende: “..en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. “

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij erkent immers dat verzoeker zich geïntegreerd heeft! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoeker verblijfsrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielpprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, ongeacht hoe deze is ontstaan.

Het is daarenboven onbegrijpelijk hoe verwerende partij het dossier van verzoeker nogmaals zo flagrant onzorgvuldig kan onderzoeken en er nogmaals in faalt haar bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Arrest nr. 114 182 van 21.03.2013 (aangaande de vorige, vernietigde, beslissing) stelt immers het volgende:

“De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, quod non in casu.”

Dat verwerende partij er, nogmaals, in faalt haar beslissing afdoende te motiveren. Waarom kan de erkende integratie van verzoeker geen aanleiding zijn tot een verblijfsmachtiging?!

Dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel flagrant schendt! In overige, onontvankelijkheidsbeslissingen wordt steeds vermeldt dat de integratie zal onderzocht worden in de gegrondheidsfase.

Het feit dat verwerende partij dit nu weigert te doen, alhoewel het dossier zich in de gegrondheidsfase bevindt, schendt het vertrouwensbeginsel!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat zijn regularisatieaanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard diende te worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden. ”

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

4.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet middels een ‘typeformulier’ zoals voorzien in de zogeheten instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie). Verzoeker baseerde zich hierbij op een ononderbroken verblijf van vijf jaar, duurzame lokale verankering in België, tewerkstelling en een ‘prangende humanitaire situatie’.

4.8. In de eerste bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

4.9. In een eerste onderdeel van zijn middel beweert verzoeker dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel omdat via verschillende kanalen werd gesteld dat de instructie nog zou worden toegepast, terwijl dit in zijn geval niet gebeurde.

4.10. De Raad herhaalt dat de criteria, die in de instructie vervat zijn, werden vernietigd bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan niet. Verzoeker beweert weliswaar dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn aanvraag aan de instructie diende te toetsen, maar de Raad van State oordeelde dat een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie voldaan zou zijn, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel zou toepassen, waarbij de staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt evenmin, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennen van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Waar verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest met nummer 80 660 van 4 mei 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.11. In een tweede middelonderdeel levert verzoeker kritiek op de overweging uit de beslissing dat *“de partner van betrokkene sinds 14.05.2012 niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel. Ook betrokkenes partner dient dus het Belgisch grondgebied te verlaten. Zodoende dat de verplichting om het grondgebied te verlaten voor hen beide geldt.”* Volgens verzoeker is er sprake van een duurzame gezinscel en dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat zij beiden over een geldige verblijfstitel beschikten in het kader van de medische regularisatie-aanvraag en de lopende beroepsprocedure.

4.12. De Raad stelt vast dat in de beslissing nergens wordt betwist dat verzoeker en zijn levensgezel een gezinscel vormen. Door erop te wijzen dat verzoeker in het kader van een medische regularisatie-aanvraag van 13 december 2012 (daags na het treffen van de eerste bestreden beslissing), die op 21 februari 2013 ontvankelijk werd verklaard, in het bezit werd gesteld van een voorlopig verblijfsdocument en dat er thans een beroepsprocedure zou lopen, toont hij niet aan dat zowel hijzelf als zijn partner ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 12 december 2012 niet over geldige verblijfsdocumenten beschikten. De gemachtigde van de staatssecretaris dient dus te worden bijgetreden waar deze in de beslissing poneert dat zij beiden onderworpen waren aan een terugkeerverplichting.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op feiten die zich hebben voorgedaan na het nemen van de bestreden beslissing om de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek te verwijten.

4.13. Verzoeker betoogt in zijn derde middelonderdeel ingevolge het vastgestelde gebrek aan bewijs van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dat hij niet *in concreto* zou kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is omdat hij er al zeer lange tijd niet meer is geweest en dat hij zich enkel kan baseren op de mediaberichtgeving.

4.14. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dient degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)). De Raad merkt op dat verzoeker zijn afwezigheid uit Brazilië niet kan aangrijpen om te worden vrijgesteld van de bewijslast. Verzoeker maakt in zijn middel gewag van mediaberichtgeving, maar voegt geen enkel concreet mediabericht toe waaruit zou blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Brazilië zou worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet vereist dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die geen gedwongen verwijdering impliceert, ‘ambtshalve’ een onderzoek zou dienen te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker in zijn middelonderdeel verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven (in punt 3) werd gesteld.

4.15. In een vierde onderdeel van zijn middel lijkt verzoeker het oneens met de overweging uit de bestreden beslissing dat hij geen prangende humanitaire situatie heeft aangetoond. De Raad stelt op grond van het administratief dossier vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 weliswaar *“andere prangende humanitaire situaties”* als regularisatiecriterium heeft aangekruist, maar dat hij hierbij geen enkele toelichting heeft verschaft. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door in de beslissing te stellen dat deze *“niet gespecificeerd (zijn) en er (...) evenmin bewijs van (wordt) voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.”* Verzoeker kan zich in het kader van een aanvraagprocedure niet beperken tot een verwijzing naar het administratief dossier wat het aantonen van een ‘prangende humanitaire situatie’ betreft.

4.16. Daarnaast haalt verzoeker in zijn vierde middelonderdeel de schending aan van artikel 6 van het EVRM, die hij blijkbaar koppelt aan de beroepsprocedure.

4.17. De Raad stipt vooreerst aan dat de waarborgen die artikel 6.1 van het EVRM biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie van toepassing zijn op gerechtelijke procedures, en niet kunnen betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur (RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). Er kan onmogelijk worden ingezien op welke wijze onderhavige beslissing een invloed zou kunnen hebben op verzoekers recht op een eerlijk proces. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in verzoekers geval de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk werd afgewezen alvorens een verwijderingsmaatregel werd getroffen, en dit in tegenstelling tot het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van 2008.

4.18. Wat zijn duurzame lokale verankering betreft, betwist verzoeker dat hij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en dat de lange duur van zijn verblijf te wijten zou zijn aan zijn eigen houding. Tevens meent verzoeker dat er zou zijn geweigerd rekening te houden met alle elementen van zijn aanvraag.

4.19. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voldoet. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat echter geen bepaling die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de aanvrager elementen aanbrengt die wijzen op een lokale verankering. Verzoeker beweerde in zijn aanvraag weliswaar dat hij gedurende meer dan vijf jaar ononderbroken in België had verblijven, maar hij slaagt er niet in de pertinente vaststellingen te weerleggen dat hij blijkbaar nooit een aankomstverklaring heeft afgelegd en nooit eerder enige moeite had gedaan om zijn verblijf te legaliseren. Volgens verzoeker blijkt uit het administratief dossier dat hij wel degelijk *“legaal verblijf heeft gehad”*, en dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren. Wellicht bedoelt verzoeker dat hij nadien, in het kader van een medische regularisatie-aanvraag die voor zijn partner werd ingediend, tijdelijk over een voorlopige

verblijfstitel heeft beschikt. Verzoeker kan dit gegeven, dat dateert van na de bestreden beslissing, niet aanwenden om te stellen dat het flagrant onwaar zou zijn dat hij voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 nooit had gepoogd zijn verblijfstoestand te regulariseren. Op grond van de beschikbare gegevens kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat verzoeker zich had genesteld in illegaal verblijf. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf. Het bestuur heeft geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch zijn in dit artikel vastgelegde discretionaire bevoegdheid overschreden door met deze omstandigheden rekening te houden en te beslissen dat de gevraagde machtiging tot verblijf daarom te dezen niet kan worden toegekend (cf. RvS 27 september 2016, nr. 235.858). Waar verzoeker meent dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden, komt het aan hem toe te verhelderen welke elementen door de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte over het hoofd zouden zijn gezien, maar hij blijft hier in gebreke. De verwijzing naar het eerdere vernietigingsarrest van 21 mei 2012 (RvV 21 mei 2012, nr. 81 428) is niet dienstig aangezien de oorspronkelijke beslissing louter gestoeld was op een verwijzing naar de vernietigde instructie, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris thans wel degelijk een geargumenteerde beslissing heeft genomen.

4.20. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke manier te werk ging door de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN